

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО ГЕОРГИ АТАНАСОВ срещу БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 5359/04)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

7 октомври 2010 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

11/04/2011 г.

*Това решение е окончателно по силата на член 44 § 2 с) от Конвенцията.
Същото може да претърпи редакционни промени.*

По делото Георги Атанасов срещу България,

Европейският съд по правата на човека (пето отделение), в състав:

Пер Лоренцен [Peer Lorenzen], *председател*,

Ренате Йегер [Renate Jaeger],

Райт Марусте [Rait Maruste],

Изабел Беро-Льофевр [Isabelle Berro-Lefèvre],

Миряна Лазарова Трайковска [Mirjana Lazarova Trajkovska],

Здравка Калайджиева

Ганна Юдкивска [Ganna Yudkivska], *съдии*,

и Клаудия Вестердик [Claudia Westerdiek], *секретар на отделението*,

След като проведе разисквания в закрито заседание на 14 септември 2010 г.,

Постанови следното решение, прието на посочената дата:

ПРОЦЕДУРА

1. Делото е образувано по жалба (№ 5359/04), срещу Република България, подадена до Съда на 26 януари 2004 г. от гражданина на тази държава г-н Георги Методиев Атанасов („жалбоподател“), на основание член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („Конвенцията“).

2. Жалбоподателят е представляван от адвокат С. Каров, практикуващ в Бургас. Българското правителство („Правителството“) е представлявано от своя агент г-жа Р. Николова от Министерство на правосъдието.

3. На 15 април 2009 г. председателят на пето отделение реши да запознае Правителството с оплакванията на жалбоподателя, отправени на основание член 1 от Протокол № 1, взет отделно и в комбинация с член 13, относно задържането на неговия автомобил. Наред с това, на основание член 29 § 3 от Конвенцията, беше взето решение да бъдат разгледани едновременно допустимостта и съществуването на делото.

ОТНОСНО ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО

4. Жалбоподателят е роден през 1965 г. и живее в София.

А. Изземването и молбите за връщане на автомобила

5. На 21 януари 1995 г. в Шумен е откраднат автомобил. В началото на 1995 г. е образувано предварително производство за кражба срещу неизвестен извършител.

6. На 23 август 1995 г. жалбоподателят закупува лек автомобил за лична употреба.

7. На 26 ноември 1997 г. този лек автомобил е иззет от полицията като доказателство в рамките на наказателното производство, образувано през 1995 г. Съгласно изготвена на 16 януари 1998 г. експертиза номерът на шасито е бил фалшифициран и продаденият на жалбоподателя автомобил е същият, който е бил откраднат на 21 януари 1995 г.

8. На 20 ноември 2000 г. жалбоподателят подава молба до Шуменската районна прокуратура да му бъде върнат лекият автомобил. Районният прокурор отхвърля тази молба с постановление от 20 декември 2000 г. с мотива, че не всички следствени действия са приключили. На 17 април 2001 г. Шуменският районен съд потвърждава постановлението на прокурора.

9. На 12 март 2002 г. жалбоподателят се обръща към следствените служби с искане автомобилът да му бъде върнат. С постановление от 18 април 2002 г. следователят отхвърля това искане с мотива, че наказателното производство все още не е приключило. Жалбоподателят завежда иск в районната прокуратура. С постановление от 16 май 2002 г. районният прокурор потвърждава постановлението на следователя. Прокурорът отчита факта, че на 3 декември 1997 г. застрахователна компания е поискала от разследващите органи предаването на автомобила, и заключава съществуването на спор, свързан с правото на собственост, който трябва да бъде разрешен по съдебен път. Прокурорът счита, че при такива обстоятелства член 110 от НПК задължава следствените органи да задържат автомобила до окончателното произнасяне на гражданските съдилища. Жалбоподателят обжалва това постановление пред районния съд, който отхвърля заведения от него иск на 12 юли 2002 г., като излага вече изложените от следователя и прокурора мотиви.

10. На 17 януари 2003 г. жалбоподателят се обръща отново към следователя с искане автомобилът да му бъде върнат. Същият отхвърля това искане с постановление от 12 май 2003 г., като отбелязва, че заинтересованото лице не е доказало, че спорът, свързан със собствеността на автомобила, е разрешен от съда. Районният прокурор потвърждава постановлението на следователя на 4 юни 2003 г. Той уточнява, че освен отсъствието на решение по спора относно собствеността на автомобила, наказателното производство все

още е в ход и прибързаното връщане на автомобила би могло да възпрепятства правилното протичане на следствието. Жалбоподателят посочва – без Правителството да оспорва това – че този отказ за връщане от страна на прокуратурата е потвърден от районния съд на неуточнена дата.

11. Освен това, на 21 октомври 2003 г. следователят се обръща към застрахователната компания с искане да му бъде предоставено копие от акта за собственост на автомобила по отношение на лицето, от което е бил откраднат през 1995 г. С писмо от 5 януари 2004 г. застрахователната компания отговаря, че застрахователното досие е закрито през 1997 г.

12. На 1 септември 2004 г. жалбоподателят възобновява своя иск до следствените служби за връщане на автомобила. На 20 септември 2004 г. следователят отново се обръща към застрахователната компания с искане същата да му предостави документите за собственост на автомобила. Компанията отново му отговаря с писмо от 27 септември 2004 г., че застрахователното досие е закрито и че следователно тя не би могла да предостави исканите документи.

13. На 29 ноември 2005 г. следователят предлага на районната прокуратура да разпорежи отлагане на производството, поради това, че извършителят на кражбата не е бил открит.

14. На 31 октомври 2006 г. жалбоподателят отново отправя искане за връщане на автомобила. Той внася иск за това пред следствените служби за последен път на 19 септември 2007 г. и освен това отправя искане наказателното производство да бъде прекратено поради изтичане на давността.

15. На 1 август 2008 г. районният прокурор е констатира, че давността е изтекла още на 21 януари 2005 г., прекратява производството и разпорежда връщането на автомобила на жалбоподателя. Същият влиза във владение на автомобила си на 9 октомври 2008 г.

Б. Производството за обезщетяване при нанесени вреди

16. На 26 септември 1998 г. радиото на автомобила е откраднато чрез взлом – счупване на стъкло в конкретния случай –, докато автомобилът е съхраняван на паркинга на полицейското управление.

17. На 3 август 2001 г., предвид това, че полицията не е взела предпазни мерки против нанасяне на щети на неговия автомобил, че наказателното производство, свързано с предходната кражба на същия автомобил, не напредва и че в резултат на това е ограничено правото му на ползване над негово имущество, жалбоподателят внася в районния съд иск за обезщетение за вреди в размер на 2 000 български лева (BGN) (около 1 000 евро (EUR)).

18. С решение от 7 януари 2003 г. бургаският районен съд констатира, че полицията трябва да понесе отговорността за кражбата на радиото от поверения и на съхранение автомобил, и я осъжда да заплати 200 български лева (BGN) (около 100 евро (EUR)). Относно отказа за връщането на автомобила районният съд констатира, че, от една страна, става дума за въпрос от компетентността на **разследващите** органи. Предвид това, че разследването все още не е приключило, тази част от иска е счетена като преждевременна, което представлява достатъчно основание за отхвърлянето ѝ. От друга страна, разследващите органи са били задължени единствено да съхраняват имуществото и не би могло да им бъде търсена отговорност за продължителността на изземването. Жалбоподателят обжалва това съдебно решение в частта му, свързана с размера на обезщетението за кражбата на радиото.

19. С решение от 28 юли 2003 г. бургаският окръжен съд анулира решението на първата инстанция в обжалваната ѝ част, като отхвърля иска на жалбоподателя, отчитайки, че независимо от това, че полицията не е положила необходимите усилия за съхраняването на автомобила, заинтересованото лице не е предоставило доказателства, с които се установява стойността на откраднатото радио.

II. ОТНОСИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

A. Наказателно-процесуалният кодекс от 1974 г.

20. Съгласно член 108 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) от 1974 г., в сила по времето на събитията и отменен на 29 април 2006 г., веществените доказателства се пазят до края на наказателното производство.

21. Вещите, иззети като веществени доказателства, могат да бъдат върнати на техния собственик преди края на производството, ако това не би възпрепятствало правилното протичане на последното. По силата на законодателно изменение от 1 януари 2000 г. евентуалният отказ за връщането им от прокурор или следовател подлежи на обжалване от съда.

22. По смисъла на член 110 от НПК от 1974 г., когато възникне спор, свързан със собствеността на иззетите като веществени доказателства вещи, който изисква решение на граждански съд, властите са задължени да съхраняват вещите до окончателното произнасяне на съда.

Б. Законът от 1988 г. за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани

23. Относимите разпоредби на закона от 1988 г. за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани (Закон за отговорността на държавата и общините за вреди, преименуван през 2006 г.) и съответната съдебна практика на националните съдилища са представени в решението на Съда по делото *Карамитров и други срещу България*, № 53321/99, §§ 34-44, 10 януари 2008 г.

ПРАВОТО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 1 ОТ ПРОТОКОЛ № 1 КЪМ КОНВЕНЦИЯТА

24. Жалбоподателят се оплаква, че автомобилът му е бил задържан прекалено дълго без никакво основание. Той се позовава на член 1 от Протокол № 1 към Конвенцията, който гласи следното :

„Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползува от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото съгласно условията, предвидени в закона и общите принципи на международното право.

Предходните разпоредби не накръняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.“

25. Правителството поддържа, че изземването е било разпоредено съгласно националното законодателство, както и че е било необходимо за правилното протичане на наказателното производство за кражбата на автомобила. Задържането на автомобила е било наложително с цел извършване на експертиза. Продължителността на изземването се обосновава от наличието на съдебен спор относно собствеността на автомобила. В крайна сметка последният е върнат на собственика му веднага след приключването на наказателното производство.

26. Жалбоподателят, от своя страна, поддържа, че изземването е било оправдано единствено в рамките на първите две години на наказателното производство, когато е била извършена експертиза и са били установени обстоятелствата по придобиването на автомобила. За сметка на това, противно на твърденията на Правителството, той отбелязва, че не е било образувано каквото и да било гражданско производство, свързано със собствеността на автомобила, като

доказателството за това според него е фактът, че застрахователната компания е заявила липсата си на интерес относно автомобила, както и че е закрила досието още през 1997 г.

А. Относно допустимостта

27. Съдът констатира, че това оплакване не е явно неоснователно по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията. Наред с това той отбелязва, че по отношение на него не е налице никакво друго основание за недопустимост. Поради това то следва да бъде обявено за допустимо.

Б. По същество

28. Съдът припомня, че член 1 от Протокол № 1 не забранява изземването на вещь с цел представяне на доказателство в рамките на наказателно производство. Въпреки това става дума за мярка, която временно ограничава ползването на имуществото и която поради тази причина, за да съответства на изискванията на член 1 от Протокол № 1, трябва да бъде предвидена във вътрешното законодателство, да преследва легитимна цел, както и да бъде съразмерна с преследваната цел (*Карамитров и други срещу България*, № 53321/99, § 72, 10 януари 2008 г., *Borjonov c. Russie*, № 18274/04, § 59, 22 януари 2009 г. и *Петьо Петков срещу България*, № 32130/03, § 102, 7 януари 2010 г.).

29. Съдът отбелязва, че изземването на автомобила, който жалбоподателят е закупил на 23 август 1995 г., е било предвидено в разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс (виж параграфи 20-22) и че жалбоподателят не оспорва нито предвидимостта, нито достъпността на въпросните законодателни разпоредби (виж параграф 26). Ето защо Съдът счита, че страните по делото са на единно мнение, че оспорваната мярка е имала правно основание по силата на вътрешното право, и не вижда причина да стигне до различно заключение в конкретния случай.

30. На следващо място Съдът отбелязва, че лекият автомобил на заинтересованото лице е бил иззет като веществено доказателство в рамките на наказателното производство за кражба, образувано преди придобиването на автомобила от жалбоподателя, както и че е било установено, че същият този автомобил е издирваното откраднато превозно средство (виж параграф 7). Следователно съдът счита, че въпросната мярка е преследвала легитимната цел да се гарантира доброто функциониране на правосъдието и следователно е била в съответствие с общия интерес.

31. Следователно остава да се определи дали в конкретния случай властите са спазили справедливия баланс между общия интерес и правото на жалбоподателя да използва своето превозно средство.

Съдът вече посочи, че за се да определи съразмерността на една такава мярка на изземване е целесъобразно да се вземе под внимание нейното времетраене, необходимостта от нея с оглед на наказателното преследване, последиците от прилагането ѝ за заинтересованото лице и решенията, взети от властите в тази връзка по време на наказателния процес и след приключването му (*Петьо Петков срещу България*, цит. по-горе, § 105).

32. Вярно е, че в конкретния случай превозното средство е представлявало лично средство за придвижване и по делото не съществуват документи, доказващи, че изземването е имало особени последици за заинтересованото лице, които да са засегнали например професионалната му дейност (*Петьо Петков срещу България*, цит. по-горе, § 106).

33. За сметка на това Съдът констатира, че превозното средство на жалбоподателя е било иззето между 26 ноември 1997 г. и 9 октомври 2008 г., тоест в период с времетраене около десет години и десет месеца, което изглежда е прекомерно. Освен това, експертизата за разпознаване на автомобила е била извършена на 16 януари 1998 г., тоест в началото на периода, обект на спора, като нито едно друго следствено действие не е извършено след тази дата. Съдът отбелязва, че властите са положили усилия да оправдаят задържането със съществуването на спора за собствеността между жалбоподателя и трети лица (виж параграфи 9–10), въпреки че не е бил заведен граждански иск пред съда и че застрахователната компания, която е предявила интерес относно автомобила на 3 декември 1997 г., а именно в началото на наказателното производство, е оттеглила претенциите си посредством две писмени уведомления до следователя с дата 5 януари 2004 г. и 27 септември 2004 г. (вж. параграфи 9, 11 и 12). При тези обстоятелства Съдът счита, че задържането на автомобила на жалбоподателя след приключването на необходимите за следствието действия в началото на наказателното производство не е било оправдано.

34. Тези елементи са достатъчни, за да може Съдът да стигне до заключението, че предвид хода на наказателното производство за кражба на превозното средство и изложените аргументи от страна на националните власти в конкретния случай, задържането на автомобила за период от около десет години и десет месеца не е съразмерно с преследваната цел.

35. От тук следва, че е налице нарушение на чл. 1 от Протокол №1 към Конвенцията.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 13 ОТ КОНВЕНЦИЯТА ВЪВ ВРЪЗКА С ЧЛЕН 1 ОТ ПРОТОКОЛ № 1

36. Жалбоподателят се оплаква от липсата на ефикасни вътрешноправни средства за защита във връзка с изземването на неговото превозно средство. Той се позовава на член 13 от Конвенцията, който гласи :

„Всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в (...) Конвенцията, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции.“

37. Правителството възразява срещу тези твърдения. Според него искът за обезщетяване за нанесени имуществени и неимуществено вреди, предвиден в закона от 1988 г. за отговорността на държавата за вредите, нанесени на граждани съставлява правно средство по смисъла на член 13 на Конвенцията.

A. Относно допустимостта

38. Съдът подчертава, че това оплакване е свързано с разгледаното по-горе и следователно трябва да бъде прието за допустимо.

B. По същество

39. Съдът припомня, че съгласно установената му практика, член 13 изисква вътрешноправни средства за защита единствено по отношение на оплакванията, които могат да бъдат определени като „защитими“ по смисъла на Конвенцията. Член 13 гарантира съществуването във вътрешното право на средства за защита, позволяващи позоваването на правата и свободите, така както те са регламентирани в нея. Следователно тази разпоредба изисква вътрешноправно средство за защита, с което се дава право на „компетентната национална инстанция“ да се произнесе относно оплакване, основано на Конвенцията, както и да предостави подходящо обезщетение, независимо от това, че държавите – страни по Конвенцията, се ползват с определена свобода на преценка по отношение на начина, по който следва да се съобразят със задълженията, които произтичат за тях от тази разпоредба. Изискваното от член 13 правно средство за защита трябва да бъде „ефективно“ както в практически, така и в правен аспект (вж., наред с много други, *Rotaru c. Roumanie* [GC], № 28341/95, § 67, CEDH 2000-V и *James et autres c. Royaume-Uni*, 21 февруари 1986г, § 84, серия A № 98).

40. В настоящия случай, предвид по-горе направената от него констатация по-горе, Съдът счита, жалбоподателят е имал защитимо оплакване за нарушение на член 1 на Протокол № 1 към Конвенцията. Вътрешното право е трябвало да му предостави адекватно правно средство за защита.

41. Съдът констатира, че по време на периода, обект на спора, вътрешното право е предвиждало възможността отказът на прокурора да върне иззета вещ да се оспори по съдебен ред. Съдът отбелязва, че жалбоподателят се е ползвал от тази правна възможност няколкократно. Въпреки че районният съд действително е разгледал исквете на жалбоподателя по същество, както и че член 13 не гарантира непременно благоприятен за жалбоподателя резултат от прилагането на правните средства за защита, съдилището не е анализирано обосноваността на запазването на мярката години наред след приключване на следствените действия, а се е ограничило единствено с повтаряне на мотивите, изложени от разследващите органи, а именно че наказателното производство не е приключило и че съществува спор, свързан със собствеността.

42. Във всеки случай, Съдът припомня, че вече е констатирал, че съгласно вътрешната съдебна практика предвиденият в Закона за отговорността на държавата от 1988 г. иск не дава възможност за обезщетение в случай на вреда, понесена в резултат на продължително вмешателство в правото на ползване на имущество, което е обект на изземване (делото *Карамитров срещу България*, цит. по-горе, § 78). Тази вътрешна съдебна практика се проявява в случая в решението на Бургаския районен съд от 7 януари 2003 г., постановено в рамките на производството за обезщетение за вреди, заведено от жалбоподателя (виж параграф 18).

43. Следователно Съдът не намира, че има причина, поради която в дадения случай да не следва това заключение. Наред с това Съдът отбелязва, че Правителството не е привело като аргумент никакво друго вътрешноправно средство за защита, от което жалбоподателят би могъл да се възползва. Въз основа на тези елементи Съдът заключава, че жалбоподателят не е разполагал със средство за защита, с което да предотврати нанесената му вреда, обект на неговото оплакване.

44. Следователно е налице нарушение на член 13 на Конвенцията, в комбинация с член 1 от Протокол №1.

III. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИЯТА ЗА ДРУГИ НАРУШЕНИЯ

45. Жалбоподателят се оплаква и от времетраенето на наказателното производство, като се позовава на член 6. Той оспорва също така и съдебното разрешение на производството за обезщетение

за вреди. В тази връзка той се позовава на членове 6 и 13 от Конвенцията, както и на член 1 от Протокол №1.

46. По отношение на тази част от жалбата, предвид цялата информация, с която разполага, и доколкото е компетентен да разгледа формулираните твърдения, Съдът не открива какъвто и да било признак за нарушаване на гарантираните от Конвенцията и протоколите към нея права и свободи. Оттук следва, че тези оплаквания са явно неоснователни и трябва да бъдат отхвърлени на основание член 35 §§ 3 и 4 от Конвенцията.

IV. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

47. По смисъла на член 41 от Конвенцията,

„Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или протоколите към нея, и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение за последиците от това нарушение, Съдът присъжда, ако това е необходимо, справедливо удовлетворение на потърпевшата страна.“

А. Вреди

48. Жалбоподателят претендира за обезщетение в размер 10 000 евро (EUR) за претърпените имуществени вреди поради обезценяването на автомобила му през времето на задържането му. В тази връзка той поддържа, че автомобилът му, чиято първоначална стойност е била 26 075 лева (BGN) (около 13 300 евро (EUR)) според него в момента на връщането не е струвал повече от 6 000 лева (BGN) (около 3 060 евро (EUR)). Жалбоподателят не предоставя оправдателни документи във връзка с тези твърдения. Наред с това той не предявява претенции във връзка с неимуществени вреди.

49. Правителството поддържа тезата, че претенциите на жалбоподателя във връзка с имуществените вреди не са доказани, като се има предвид, че същият не е предоставил експертиза, позволяваща да се изчисли претендираното обезценяване на автомобила. То счита, че искането на жалбоподателя е прекомерно и необосновано.

50. Съдът констатира, че жалбоподателят не е аргументирал претенцията си, свързана с твърдяната имуществена вреда, като предостави документи в подкрепа на същата, и следователно отхвърля това искане.

Б. Съдебни разноски

51. Жалбоподателят претендира също така 1 262 евро за съдебни разноски, направени пред Съда, а именно разходи за представителство,

превод, както и пощенски разходи. В подкрепа представя договор за хонорар, сключен с адвоката му, както и справка, с която се удостоверяват 35 часа работа при часова ставка 30 евро, тоест 1 050 евро. Той представя също така и фактури за разходи за превод, възлизащи на 232 лева (около 118 евро).

Заинтересованото лице отправя искане присъдените му суми за съдебни разноски да бъдат директно изплатени на неговия адвокат.

52. Правителството счита, че исканата сума не е оправдана и че размерът ѝ е преувеличен.

53. Съгласно съдебната практиката на Съда, разходите на жалбоподател могат да бъдат възстановени единствено доколкото бъдат установени като реални, необходими и в разумен размер. По настоящото дело, въз основа на документите, с които разполага, и на посочените по-горе критерии, Съдът счита за разумна и присъжда на жалбоподателя сумата от 800 евро за всички разходи и разноски по процедурата пред Съда.

В. Лихва за просрочване

54. Съдът намира за уместно лихвата за просрочване да се основава на пределната лихва по заеми на Централната европейска банка, към която следва да се добавят три процентни пункта.

ПОРАДИ ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ, ЕДИНОДУШНО,

1. *Обявява* жалбата за допустима по отношение на оплакванията по член 1 от Протокол № 1 към Конвенцията, отделно и в комбинация с член 13, относно невръщането на автомобила на жалбоподателя, и за недопустима в останалата ѝ част;
2. *Приема*, че е налице нарушение на член 1 от Протокол № 1 към Конвенцията;
3. *Приема*, че е налице нарушение на член 13 от Конвенцията, в съчетание с член 1 от Протокол № 1;
4. *Приема*,
 - а) че държавата ответник трябва да изплати на жалбоподателя, в тримесечен срок от влизането в сила на решението съгласно член 44 § 2 от Конвенцията, 800 EUR (осемстотин евро), в левовата им равностойност по курса, приложим в деня на плащането, за

съдебни разноси, плюс евентуално дължимия от жалбоподателя данък върху тази сума, които да се преведат по сметката, предоставена от адвоката на жалбоподателя;

б) че от изтичането на упоменатия по-горе срок до плащането се дължи лихва върху горепосочените суми в размер на приложимата пределна ставка по заеми на Европейската централна банка през този период, увеличена с три процентни пункта ;

5. *Отхвърля* искането за справедливо обезщетение в останалата му част.

Изготвено на френски език и впоследствие съобщено писмено на 7 октомври 2010 г. в съответствие с член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Съдебен секретар

Пер Лоренцен
Председател